

3

2049 Washington, DC

DONALD UTEKAL V DAŽDI, hrubý fascikel schovával pod sakom. Rozhodol sa, že radšej zmokne na námestí, než by mal čeliť klaustrofobickým tunelom.

Po vlhkom asfalte svišťali autá. Počkal, kým sa cesta uvoľní, a ignorujúc semaforey prebehol na druhú stranu.

Pred ním sa zradne leskli mramorové schody Rayburnovej administratívnej budovy Snemovne reprezentantov. Opatrne po nich vyšiel a poďakoval sa vrátnikovi, ktorý mu otvoril dvere.

Bezpečnostný dôstojník nezúčastnene sledoval, ako Donald oskenoval svoj odznak, červené oči prebehli po čiarovom kóde a zapípali. Kongresman skontroloval fascikel od Thurmana, uistil sa, že je stále suchý, a rozmýšľal, prečo také prežitky stále považujú za bezpečnejšie ako e-mail alebo digitálne kópie.

Kanceláriu mal o poschodie vyššie. Zamieril k schodom, uprednostňoval ich pred starobylými a pomalými výťahmi. Keď zišiel z plyšového behúňa pri dverách, topánky mu vrzgali na kachličkách.

Na hornej chodbe vládol zvyčajný zmätok. Mihli sa popri ňom dvaja stredoškólcovia z kongresového mládežníckeho programu, s najväčšou pravdepodobnosťou sa ponáhľali na kávu. Pred kanceláriou Amandy

Kellyovej stál televízny štáb, svetlá kamery ju spolu s mladou reportérkou zalievali žiarou denného svetla. Zainteresovaní voliči a dychtiví lobisti sa dali identifikovať podľa hosťovských preukazov, ktoré im viseli na krku. Obe skupiny sa dali ľahko odlíšiť: Voliči sa mračili a vyzerali večne stratení. Lobisti s úsmevom mačky Škľabky sa po chodbách pohybovali s väčšou sebaistotou ako čerstvo zvolení zástupcovia.

Donald otvoril fascikel, a kým sa predieral chaosom, predstieral, že ho číta, aby sa vyhol rozhovorom. Pretisol sa poza kameramana a zmizol za vedľajšími dverami.

Jeho tajomníčka Margaret vstala od stola. „Pane, máte návštevu.“

Donald sa rozhladol po miestnosti. Bola prázdna. Všimol si, že dvere do jeho kancelárie sú pootvorené.

„Prepáčte, pustila som ju dnu.“ Margaret napodobnila ženu s prehnutým chrbtom, ktorá nesie škatuľu. „Niečo vám priniesla. Povedala, že je to od senátora.“

Donald mávol rukou, aby si s tým nerobila starosti. Margaret bola staršia ako on, štyridsiatnička, a prišla s veľmi dobrými odporúčaniami, no mala sklony ku konšpirovaniu. Možno za tým boli roky skúseností.

„To je v poriadku,“ ubezpečil ju. Považoval za zaujímavé, že hoci senátorov boli desiatky, len z jeho štátu dvaja, iba o jednom hovorili ako o *senátorovi*. „Zistím, o čo ide. Medzitým potrebujem, aby ste mi v dennom rozvrhu uvoľnili celý blok. Ideálne jednu alebo dve hodiny dopoludnia.“ Zamával pred ňou fasciklom. „Mám tu niečo, čo mi zhltnete dosť veľa času.“

Margaret prikývla a sadla si k počítaču. Donald sa zvrtol ku kancelárii.

„Och, pane...“

Obzrel sa. Tajomníčka si ukázala na hlavu. „Vaše vlasy,“ hlesla.

Prstami si prešiel po vlasoch, odfrkovali mu z nich kvapky dažďa ako vyplašené vši. Margaret sa zamračila a bezmocne pokrčila plecami. Donald to vzdal a otvoril dvere kancelárie. Čakal, že niekoho uvidí sedieť za stolom.

Namiesto toho sa vrtela pod ním.

„Dobrý deň.“

Dvere narazili do niečoho na dlážke. Donald za ne nazrel a uvidel veľkú škatuľu s obrázkom počítačového monitora. Obrátil zrak k stolu a videl, že displej je už zapojený.

„Och, ahoj!“

Pozdrav znel spod stola tlmene. Útle boky v sukni s rybinovým vzorom sa zvrtili smerom k nemu. Donald vedel, kto to je, skôr než sa vynorila hlava. Pocítil prívál hanby a hnevu, že prišla bez ohlásenia.

„Raz za čas by ti tu dolu mala upratovačka povysávať prach.“ Anna Thurmanová vstala a usmiala sa. Oprášila si dlane a potom k nemu jednu vystrela. Donald jej nervózne podal svoju. „Ahoj, cudzinec,“ pozdravila ho.

„Jasné. Ahoj.“ Po líci a krku mu stekal dážď, zamaskoval kvapky potu, ktoré mu nečakane vyrazili na tvári. „Čo tu robíš?“ Obišiel stôl, aby od nej získal odstup. Nový monitor stál nevinne na stole, obrazovku zakrývala ochranná plastová fólia.

„Otec si myslí, že budeš potrebovať jeden navyše.“ Anna si založila za ucho voľný prameň gaštanovohnedých vlasov. Keď jej uši takto vyčnievali, stále vyzerala roztomilo zvodne. „Prihlásila som sa dobrovoľne.“ Pokrčila plecami.

„Aha.“ Položil fascikel na stôl a myslel na kresbu budovy. Chvíľu ju považoval za jej autorku. A teraz je tu. V odraze na novom monitore videl, aké má na hlave vtáčie hniezdo. Zdvihol ruku a skúsil si upraviť vlasy.

„A ešte niečo,“ povedala Anna. „Tvojmu počítaču by bolo lepšie na stole. Viem, že naň nie je pekný pohľad, ale prach ho zničí. Prach počítače zabíja.“

„Hej. Dobre.“

Sadol si a zistil, že už nevidí stoličku na druhej strane stola. Posunul nový monitor nabok, Anna zatiaľ prešla za stôl, postavila sa vedľa neho a prekrížila si ruky na prsiach. Bola úplne uvoľnená. Akoby sa naposledy videli včera.

„Takže,“ prehovoril, „si v meste.“

„Od minulého týždňa. V sobotu som vás s Helen chcela navštíviť, ale mala som plné ruky práce so sťahovaním do nového bytu. Veľa vybalovania.“

„Jasné.“ Nechtiac drgol do myši a starý monitor sa rozsvietil. Počítač bežal. Hrôza z toho, že sedí v jednej miestnosti so svojou ex, ustúpila natoľko, aby si uvedomil časový priebeh dnešných udalostí.

„Počkaj.“ Obrátil sa k Anne. „Inštalovala si mi tu monitor, kým sa ma tvoj otec pýtal, či mám záujem o jeho projekt? Čo ak by som odmietol?“

Zdvihla obočie. Donald pochopil, že nejde o naučené gesto – bolo to čosi ako rodinné dedičstvo.

„Volby ti dal prakticky na striebornom podnose,“ povedala odmerane.

Donald sa načialhol po fascikel a narýchlo prelistoval stránky ako balíček kariet. „Ocenil by som aspoň ilúziu slobodnej vôle.“

Anna sa zasmiala. Mal dojem, že sa mu chystá postrapatiť vlasy. Pustil fascikel a ohmatal si vrečko na saku. Hľadal telefón. Pripadalo mu to, akoby tu s ním bola Helen. Mal nutkanie zavolať jej.

„Bol k tebe otec aspoň jemný?“

Zdvihol hlavu a videl, že sa ani nepohla. Ruky mala stále prekrížené a vlasov sa mu ani nedotkla – nijaký dôvod na paniku.

„Čože? Aha, jasné. Bol v pohode. Ako za starých čias. Vlastne ako by vôbec nezostarol.“

„Otec prakticky nestarne.“ Prešla cez kanceláriu, zdvihla veľký kus tvarovaného polystyrénu a hlučne ho zasunula do prázdnej škatule. Donald si uvedomil, že mu oči zablúdili k jej sukni, a prinútil sa odvrátiť zrak.

„Nanoliečbu berie veľmi vážne. Začal s ňou kvôli kolenám. Istý čas mu ju platila armáda. Teraz na ňu nedá dopustiť.“

„To som nevedel,“ klamal Donald. Pravdaže počul klebety. Ľudia hovorili, že je to „botox pre celé telo“. Lepšie ako testosterónové doplnky. Nanoliečba stála celý majetok a nezaručila človeku nesmrteľnosť, ale rozhodne dokázala oddialiť bolesť zo starnutia.